

[Justitsministeren.]
 regulere Priserne. Den ærede socialdemokratiske Ordfører smiler, men det er nu min Mening; det er blot et Spørgsmaal, om Staten ikke skal gøre det i visse Tilfælde, hvor den Virksomhed, der udøves, er privilegeret, idet der kun er et vist Antal, som netop kan udføre den Virksomhed. Overfor Lægerne vil der f. Eks. ikke være noget selvmodsigende i at sige: Staten har uddannet Lægerne, Staten har givet dem Eneret paa de og de Omraader, Staten fastsætter ogsaa Taksterne. Og vilde der være nogen Urimelighed i at sige til Landinspektørerne: Landinspektørerne er uddannet af Staten; det er Staten, der har bekostet deres Uddannelse med store Ofre og Bekostninger; det er Staten, der ved Lov har foreskrevet, at Landinspektørernes Erklæringer i en Mængde Tilfælde skal indhentes; men Staten siger saa ogsaa, at de ikke kan forlange mere end de og de Takster? Altsaa, med Hensyn til de privilegerede Virksomheder tror jeg ikke, der vil være noget mærkeligt i, at man for de Erklæringer, som foreskrives, ogsaa foreskriver en vis Pris. Om vi kan gøre det samme overfor Sagførererne, er jeg ikke saa sikker paa. Deres Virksomhed er ikke privilegeret i samme Forstand som de andres, nemlig kun med Hensyn til Processer.

Jeg haaber nu, at Lovforslaget vil blive undergivet en gunstig Behandling, og at den Kærlighed, som alle Partier har udtrykt til selve Ideerne, ikke nøjes med at blive udtrykt her fra Talerstolen, men ogsaa maa naa til et positivt Resultat. Skandalehistorier som dem, vi har oplevet i Sønderjylland og senere paa Bornholm og i alle Landsdele her i Danmark, hvor en Herredsfuldægting i Ly af, at han var Embedsmand, kunde sidde og begaa Bedragerier, kan vi efter min Mening ikke i Længden blive ved med. Jeg haaber paa en velvillig Behandling i Udvalget.

C. C. Heilesen: Den højtærede Justitsminister mente, at der var en Modsætning mellem den Stilling, jeg tidligere havde indtaget, og den, jeg indtog her i Dag. Den Stilling, jeg har indtaget her i Dag, stemmer ganske med den Stilling, jeg indtog, da vi sidst havde denne Sag til Behandling i Rigsdagssamlingen 1924—25. Jeg gik i mine Bemærkninger ud fra, at den højtærede Justitsminister ogsaa nu vilde indtage det samme Standpunkt, som han den Gang indtog som det ærede Medlem Hr. Rytter. Det var derpaa, jeg bl. a. støttede Bemærk-

ningen om, at jeg gik ud fra, at den højtærede Justitsminister vilde være enig med mig om, at man burde fastslaa ved Lov, hvilke Opgaver man vilde paalægge Domstolene i denne Henseende, ligesom ogsaa, at Taksterne burde fastslaaes ved Lov.

Det ærede Medlem Hr. Rytter udtalte i Rigsdagssamlingen 1924—25 Sp. 4647, hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse:

„... vi maa i Loven udtrykkelig fastslaa, hvilke Forretninger der skal henlægges til Dommerkontorerne, for at det ikke skal komme til at bero paa et Skøn, og maaske ogsaa fastsætte Taksterne; det synes jeg nemlig maa fastlægges i Lovgivningen, og jeg ved, det i sin Tid var Meningen fra Justitsministeriets Side.“
 Det forekommer mig, at det vilde være mere nærliggende, om den højtærede Minister forsøgte at være i Overensstemmelse med sig selv, end at han bekymrer sig om, hvorvidt jeg er i Overensstemmelse med mit Parti.

I øvrigt kan jeg forsikre den højtærede Minister, at den Uoverensstemmelse, han vil finde, ikke paa nogen Maade er til Stede, idet Ministeren meget vel ved, at det, der skete i Landstinget, var, at man blev enig om et Kompromis, som man i øvrigt ikke fra nogen Side var tilfreds med. Det, jeg har gjort her i Dag, er, at jeg ganske sagligt, ud fra Retsplejesynspunkter har kritiseret de Mangler, som klæber ved dette Kompromis, og jeg mener, at det er en smuk Opgave for Folketinget i alt Fald at forbedre det Resultat, Landstinget er kommet til. Det er det, jeg her har gjort mig til Talsmand for. Der er ikke deri nogen Uoverensstemmelse med den Stilling, mit Parti tidligere har indtaget.

I øvrigt vil en Drøftelse af Enkelthederne naturligt foregaa i Udvalget. Kun vil jeg gøre opmærksom paa, at den Parallel, Ministeren drog mellem Dommerens Prøvelse af Arrest og det, der er Tale om i denne Sag, er aldeles urigtig, idet der ved Prøvelse af en Arrest er Tale om en endelig Prøvelse af et rent foreløbigt Retsmiddel, medens der her er Tale om Bedømmelsen af Retsvirkningerne af en privat Retshandel. Det siger sig selv, at disse to Forhold ikke kan sammenlignes. Jeg maa derfor fastholde, at de Synspunkter, jeg har gjort gældende, nemlig at vil man gennemføre en Ordning som den, der er foreslaaet i § 4, kræver Retsplejehensyn bydende baade, at de Opgaver begrænses, som man i § 4 har villet overlade til Dommerkontorerne, og at der skabes en langt større Klarhed i Paragraffen end efter det foreliggende Lovforslag.